

Det Norske Travelskaps Appellkomité

Ankesak nr. 1/2019 (Gennaro Casillo)

Den 1. november 2019 holdt Appellkomitéens medlemmer Lars Borge-Andersen (leder), Tormod Haugnes og Bjørn Vethe (de sistnevnte pr. høytalende telefon), møte i Hestesportens Hus på Bjerke Travbane i Oslo til avsluttende behandling av Appellkomitéens ankesak 1/2019.

Ankende part: Gennaro Casillo
Prosessfullmektig: Advokat Anne-Lise H. Rolland

Ankemospart: Det Norske Travelskap
Prosessfullmektig: Advokat Niels R. Kiær

Etter rådslagning og stemmegivning i enerom ble avsagt slik

KJENNELSE:

Triamcinolonacetonid (heretter omtalt som TCA), er et kortisonpreparat. Det er ikke forbudt å benytte preparatet på travhester, men det må ikke finnes i hester som starter i løp; se DNTs dopingreglement, forbudslistens alfabetiske «Liste over substanser med vedtatt rapporteringsnivå». «Rapporteringsnivå» (på engelsk International Screening Limit; ISL) er noe helt annet enn «grenseverdi», som er fastsatt for en del substanser som naturlig finnes hos hest. Hva som menes med «rapporteringsnivå» er forklart og presisert i forbudslisten: «... for at ikke irrelevante funn ... skal meldes som positive prøver er det innført rapporteringsnivåer slik at kun konsentrasjoner over dette anses som positive prøver. ...» Innledningsvis i listen over substanser med vedtatt rapporteringsnivå er opplyst: «Selve rapporteringsnivåene er ikke offentlige, i henhold til beslutninger tatt i EHSLC [European Horserace Scientific Liaison Committee] og NEMAC [Nordic Equine Medication and Antidoping Committee].» I forbudslisten er det også oppgitt karenstider, dvs. den tid som etter normal behandling kan antas å være tilstrekkelig for å komme under rapporteringsnivået, men det er klart presisert at det hjelper ikke om karenstiden er gått, dersom det viser seg at dopingprøver har innhold over rapporteringsnivået.

Den italienske hesten «Urlo dei Venti» vant travløpet Oslo Grand Prix på Bjerke 10. juni 2018, med en førstepremie på 1,5 millioner kroner. Etter løpet ble det rutinemessig tatt dopingprøver. A-prøvene ble analysert ved den svenske Statens Veterinärmedicinska Anstalt (SVA). Analyserapportene av 6. juli 2018 viser forekomst av TCA både i blodprøven og i urinprøven. B-prøvene ble deretter analysert ved det franske Laboratoire des Courses Hippiques (LCH), som i analyserapporter av 19. juli 2018 bekreftet forekomst av TCA i prøvene.

Hestens registrerte trener og ansvarlige innmelder til løpet var Gennaro Casillo, men det er i ettertid klarlagt at den reelle treneren er Stefano Simonelli. Om de undersøkelser som ble gjort av DNTs Utvalg for utredning av dopingsaker (UUD) og anmeldelsen til Domskomitéen, vises til Domskomitéens avgjørelse. Det samme gjelder den fremstilling av sakens faktiske bakgrunn som der er gitt, og som ikke synes å være bestridt, bortsett fra at det i ankeomgangen nå bestrides fra Casillos side at analyseresultatene kan legges til grunn.

Etter utveksling av prosesskrifter, der det ble gitt samtykke til at det ikke ble holdt muntlige forhandlinger, traff Domskomitéen den 28. mai 2019 avgjørelse med slik slutning:

«Gennaro Casillo idømmes en bot stor NOK 541 283 – femhundreogførtientusentohundreogåttitre – for uaktsom overtredelse av DNTs Dopingreglement § 2 (1) b, jf. § 11 (2).»

Casillo har rettidig påanket avgjørelsen.

Ankeforhandling ble holdt i DNTs lokaler på Bjerke travbane 22. oktober. Casillo møtte, med sin prosessfullmektig.

For den ankende part, Gennaro Casillo, er i det vesentlige anført:

Med henvisning til betenkningene fra den partsengasjerte sakkyndige, dr. Marco Montana, fremholdes at det er begått prosedyrefell ved analysene av både A- og B-prøvene, slik at bevisbyrden endres i samsvar med dopingreglementets § 8 (4), og DNT har ikke oppfylt denne bevisbyrden.

Subsidiært – dersom det likevel legges til grunn at prøvene er positive – fremholdes at Casillo ikke har utvist noen uaktsomhet i relasjon til behandlingen av hesten med TCA, og bare kan dømmes på grunnlag av det objektive Innmelderansvaret.

Når det gjelder utmålingen av boten, fremholdes at det ville være urimelig å utmåle boten på grunnlag av premiepenger som i det vesentlige er gått til hesteeierne, og som Casillo ikke har sett noe til. Ordene «trenerens gjennomsnittlig innkjørte siste 3 år» i § 11 (2) c må derfor forstås som de beløp han har tjent, og ikke hva hestene i hans trening har mottatt av premiepenger.

En bot basert på utmålingsreglene i § 11 (2) blir i alle fall urimelig høy, og må settes ned i samsvar med unntaksregelen i § 13 (3).

For Casillo er det nedlagt påstand om frifinnelse, subsidiært at han anses på mildeste måte.

For ankemotparten, Det Norske Travelskap, er i det vesentlige anført:

Det er ikke noe grunnlag for tvil om riktigheten av analyseresultatene. Innvendingene er helt oppkonstruerte, uten grunnlag i realiteter eller reglementer. Hvis man – mot formodning – skulle komme til at det foreligger prosedyrebrudd, medfører dette, etter dopingreglementet § 8 (4), bare at bevisbyrden endres, slik at DNT må bevise, med mer enn alminnelig sannsynlighetsovervekt, at det foreligger en overtredelse. Men slik sannsynlighetsovervekt foreligger i og med analyseresultatene fra to uavhenglige laboratorier.

Det eneste som kan gi grunnlag for noensomhelst diskusjon, er hvilken *skyldgrad* som er utvist, hvilket jo er avgjørende for reaksjonen. DNT aksepterer at Casillo ikke har vært reell trener av «Urlo dei Venti», men bare har lånt bort sitt navn til Simonelli, og ikke har hatt noen bestemmende Innflytelse på hestens behandling. DNT hevder derfor ikke at det foreligger noen forsettlig overtredelse fra Casillos side. På den annen side er det ingen tvil om at det iallfall foreligger ansvar etter det objektive innmelderansvaret; dopingreglementet § 7 (1) og § 11 (2), bokstav c, men Casillos manglende kontroll med behandlingen av hesten må anses som slik uaktsomhet at det også foreligger ansvar etter § 11 (2) bokstav b.

Boten ilagt av Domskomitéen er riktig utmålt etter reglene i § 11 (2), og den er ikke urimelig streng.

For ankemotparten er det nedlagt påstand om at anken forkastes.

Appellkomitéen bemerker:

Det kan ikke sees å være noe hold i innvendingene mot analyseresultatene (som ikke ble anfektet ved Domskomitéens behandling). SVA har i sine analyserapporter ikke uttrykkelig sagt at fremgangsmåten er i samsvar med kravene fra IFHA (International Federation of Horseracing Authorities), idet man har ansett dette som selvsagt, i og med at man har fulgt den fremgangsmåte som etter akkrediteringen skal følges, og etter den skriftlige erklæringen av 22. juli 2019 fra professor Mikael Hedeland og vitneforklaringen fra Matilda Salomonson under ankeforhandlingen anser Appellkomitéen det godtgjort at analysene er utført i samsvar med

reglene. Hvorvidt det overhodet kan anses som noe prosedyrebrudd at det i analyserapportene ikke uttrykkelig er sagt at reglene er fulgt, kan være noe uklart, men dette er iallfall ikke noe prosedyrebrudd som «kan ha påvirket prøvens gyldighet», og dermed kan ha noen betydning etter dopingreglementet § 8 (4) b.

Når det gjelder innvendingen fremsatt i dr. Montanas betenkninger, basert på at det i forbindelse med analysen av B-prøven skulle være overtrådt regler om kontradiksjon, kan ikke sees at han har vist til noen konkret slik bestemmelse. Det er mulig at det siktes til pkt. 10 i retningslinjene fra AORC (Association of Official Racing Chemists) for analyse av B-prøver («AORC Guidelines for Referee Analysis»). Etter denne bestemmelsen kan de som representerer hesten («the connections of the animal» kreve at en «expert witness» er til stede ved analysen av B-prøven. Men det er uttrykkelig sagt at dette bare gjelder dersom det følger av relevante bestemmelser gitt av vedkommende travorganisasjon. Regler med slikt innhold har DNT ikke gitt, og det er heller ikke dokumentert at noe annet land har slike regler. På denne bakgrunn kan det åpenbart ikke hevdes at en slik rett til å bli varslet og være representert ved analysen skulle følge av alminnelige rettsprinsipper. Det er heller ikke godt å forstå hva det skulle tjene til; vedkommende kunne åpenbart ikke gripe inn i analysen, hvilket også er uttrykkelig påpekt i det nevnte pkt. 10. Hele denne innvendingen må anses som en ren utflukt.

Appellkomitéen er ellers enig med DNT i at dersom det skulle være begått formelle feil ved analysen, av slik art at avviket kunne ha påvirket prøven, og den endrede bevisbyrderegelen i dopingreglementet § 8 (4), bokstav b, kom til anvendelse, anser Appellkomitéen det ikke tvilsomt at resultatene fra to uavhengige laboratorier, som begge har den nødvendige akkreditering, ville innebære at det ikke er grunn til tvil om at prøvene fra hesten inneholdt TCA.

Appellkomitéen er også enig med DNT i at det eneste som kan gi grunnlag for seriøs diskusjon, er hvilken skyldgrad som skal belastes Casillo, og dermed legges til grunn for straffutmålingen. Men på dette punkt er Appellkomitéen – etter atskillig tvil – kommet til et annet resultat enn Domskomitéen.

For at noen skal kunne straffes for en uaktsom overtredelse, må det være årsakssammenheng mellom den uaktsomme handling (eller unnlattelse) og det straffbare forhold, som i dette tilfelle er at hesten hadde TCA i blod og urin.

Partene har diskutert fram og tilbake om hvorvidt hesten ble behandlet med TCA 4. mai eller 11. mai 2018, eller på et senere, ikke oppgitt tidspunkt, og retten er enig i at det virker påfallende at det – på bakgrunn av bestemmelsen om «Health certificate» i UET-avtalen art. 5 – ikke er fremlagt noe dokument som kan sammenlignes med et norsk helsekort, hvor man løpende fører inn og attesterer all medisinsk behandling hesten får. UUD og Domskomitéen har lagt til grunn det som fra Casillo, Simonelli og veterinæren Di Dias side ble opplyst om at det i Italia ikke var noe krav om helsekort (unntatt for hester til konsum). Appellkomitéen har etter ankebehandlingen forgjeves forsøkt å finne ut hva som er den presise betydningen av første ledd i bestemmelsen om «Certificazioni veterinarie» i det itallenske løpsreglementet «Regolamento delle corso al trotto» art. 42. Vi har imidlertid ikke funnet det nødvendig med noen endelig avklaring på dette punkt, da det under enhver omstendighet ikke kan anses å være avgjørende for Casillos vedkommende.

Det er utvilsomt omstendigheter vedrørende hestens medisinske behandling og dokumentasjonen i den forbindelse som gir grunn til undring. Men spørsmålet er om dette kan bebreides Casillo. Det er uomtvistet at Casillo – til tross for at han sto som formell trener – hadde en så fjern rolle at han var uten reell kontroll med den medisinske behandling hesten fikk. Man kan selvfølgelig si at når han påtok seg trenerrollen, burde han også ta seg av hesten, som en virkelig trener, og når han ikke har fulgt opp som en reell trener, som må forutsettes å være involvert i all vesentlig behandling av hesten, blir det hans eget problem. Det er imidlertid enighet om – og retten legger derfor til grunn – at det i Italia er så strenge kriterier for å oppnå trenerlisens, at det er vanlig med slik stråmannsvirksomhet.

Appellkomitéen er ikke i tvil om at dersom uaktsomhet hadde vært det eneste straffbare alternativet til forsettlig overtredelse av dopingreglementet, måtte Casillo dømmes for uaktsom overtredelse, ettersom det var uaktsomt å overta treneransvaret uten å ha noen nærmere kontroll med hva som ble gjort og bestemt om hestens medisinske behandling av eier og reell trener, dyrlegen, opppasseren og andre involverte. Men

dopingreglementet § 7 statuerer – i tillegg til forsett og uaktsomhet – et objektivt ansvar («uten hensyn til skyld») for hestens ansvarlige innmelder, når det er snakk om positive dopingprøver (§ 2 (1) a og b).

Sammenhengen i bestemmelsene tilsier etter vår mening at dette objektive ansvaret konsumerer («spiser opp») den uaktsomheten som ligger i selve det å påta seg et pro forma treneransvar, slik at det må kreves noe mer enn bare dette for å dømme for uaktsom overtredelse.

Men det er ikke opplyst noe som tilsier at Casillo kunne ha grunn til mistanke om at hesten ville bli utsatt for bevisst doping, eller at den ved uaktsomhet kunne bli behandlet på en måte som medførte at den i løp hadde TCA i kroppen.

Appellkomitéen er etter dette kommet til at det ikke med tilstrekkelig sannsynlighetsovervekt (jfr. dopingreglementet § 8 (1)) kan legges til grunn at det foreligger noen uaktsom overtredelse fra Casillos side, og han dømmes derfor nå etter det objektive innmelderansvaret. Hva som måtte være gjort av andre, faller utenfor sakens ramme, når det ikke foreligger holdepunkter som tilsier at Casillo kunne ha noen grunn til mistanke i så måte. Vi ser derfor ikke grunn til å gå inn på troverdigheten av de forklaringer som er gitt av Simonelli og Di Dia om behandlingen av hesten, og som ikke kan sees å være relevant for hvorvidt Casillo har utvist noen uaktsomhet som har hatt betydning for forekomsten av TCA i hesten.

Utmålingsregelen i § 11 (2) c lyder slik: «For regelbrudd som følge av objektivt innmelderansvar kan person idømmes bøter tilsvarende minimum 10 % av førstepremien + 1 % av trenerens gjennomsnittlig Innkjørt siste 3 år, minimum kr 10 000.»

Regelen er ikke helt heldig utformet; formuleringen «kan» synes nærmest å tyde på at det er snakk om en øvre grense, og at man ellers står fritt, men ordet «minimum» må innebære at det i virkeligheten dreier seg om en fast utmålingsregel.

10 % av førstepremien på 1,5 millioner kroner blir 150.000 kroner. I tillegg kommer 1% av gjennomsnittlig innkjørt de siste tre år. Det er ingen tvil om at «innkjørt» her skal forstås som hva hester i Casillos trening har kjørt inn av premiepenger, og at dette ikke har noe å gjøre med den reelle fortjenesten. Bakgrunnen er at det innkjørte beløp sler noe om omfanget av virksomheten, og det er nettopp meningen at boten skal ramme hardere enn om den bare var beregnet på grunnlag av fortjenesten. Det kan ikke sees å være fremlagt noen oppgave over hva Casillo har kjørt inn, og av Domskomitéens avgjørelse, basert på at boten skulle være 10 % av premiebeløpet pluss 2 % av innkjørt, fremgår bare at totalbeløpet på 541.283 kroner er basert på uimotsagt opplysning fra DNT. Men når 10 % av premiebeløpet er 150.000 kroner, må 2 % av inntjent være 391.283 kroner. 1 % av inntjent blir dermed halvparten av dette, dvs. kr.195.641,50. Appellkomitéen anser seg berettiget til å foreta en viss avrundning, slik at botens samlede beløp nå settes til kr. 345.000.

Appellkomitéen kan ikke se at dette – på bakgrunn av hvilket løp det dreier seg om, og omfanget av Casillos virksomhet – er en så streng sanksjon at den kan anses som «åpenbart urimelig» og gi grunnlag for noen reduksjon etter dopingreglementet § 13 (3).

Avgjørelsen er enstemmig.

S L U T N I N G :

I Domskomitéens avgjørelse gjøres den endring at overtredelsen ikke anses uaktsom, og at boten, i medhold av dopingreglementet § 11 (2) bokstav c, settes til 345.000 kroner.

Lars Borge Andersen

Tormod Haugnes

Bjørn Vethe